

Книгата на Йоил и Лаодикийската църква на адвентистите от седмия ден – № 25

Jeff Pippenger

2026-01-11

Число двадесет и пет

Книгата на Йоил изправя ръководството на лаодикийската Църква на адвентистите от седмия ден пред свидетелството за нейния ескалиращ бунт през четири поколения. Тези четири поколения са илюстрирани и в осма глава на Езекиил, където двадесет и петте мъже от това четвърто поколение се покланят на слънцето. През 1901 г., тринадесет години след бунта от 1888 г., адвентната църква организира комитет, който да ръководи църквата.

Първоначалният Изпълнителен комитет на Генералната конференция бе учреден по време на голямата реорганизация на сесията на Генералната конференция през 1901 г. и се състоеше от 25 членове. Това представляваше значително разширение спрямо комитета отпреди 1901 г., който имаше само 13 членове. През годините броят на членовете нарастваше, но Исус винаги свързва края с началото. Началото бе 25 членове, с един като водач, което съответства на една свещеническа служба в светилището, състояща се от 24 свещеници и един първосвещеник.

Юда и Синедрионът са два символа на бунт по времето на Христос. Синедрионът представлява лаодикийската Църква на адвентистите от седмия ден. Участието на Синедриона в разпятието на Христос е прообраз на ролята на адвентизма в кризата на неделния закон. Синедрионът — върховният юдейски съвет в Йерусалим, съставен от първосвещеници, старейшини и книжници, председателстван от първосвещеника Каиафа — изигра централна роля в събитията, довели до смъртта на Исус.

След арестуването на Исус в Гетсимания (осъществено чрез предателството на Юда), Той бе доведен през нощта пред Синедриона в дома на Каиафа. Те търсеха свидетелство, за да Го осъдят, като доведоха свидетели, които Го обвиняваха в богохулство и метеж.

Когато Каиафа пряко попита Исус дали е Месията (или Божият Син), утвърдителният отговор на Исус: „Ти го каза“ накара първосвещеника да заяви: „Богохулство!“ Съветът Го осъди като заслужаващ смърт. Тъй като под римското владичество не разполагаха с власт да изпълняват смъртни присъди, те предадоха Исус на Понтий Пилат, римския управител, като Го обвиниха в метеж, за да осигурят римско изпълнение на присъдата. Самото разпъване на кръст беше извършено от римски войници по заповед на Пилат, но едва след като Пилат отстъпи пред натиска на главните свещеници и на тълпата (които настояваха за смъртта на Исус и за освобождаването на Варава).

„Когато Христос беше на тази земя, светът предпочете Варава. И днес светът и църквите правят същия избор. Сцените на предателството, отхвърлянето и разпятието на Христос бяха пресъздадени и отново ще бъдат пресъздадени в огромен мащаб. Хората ще се

изпълнят с качества на врага и чрез тях неговите заблуди ще имат голяма сила. Точно в онази степен, в която светлината бъде отхвърляна, ще има погрешни схващания и неразбиране. Онези, които отхвърлят Христос и избират Варава, действат под една гибелна измама. Изопачаването и лъжесвидетелството ще прераснат в открит бунт. Ако омото е зло, цялото тяло ще бъде пълно с тъмнина. Онези, които отдават привързаността си на който и да е водач освен Христос, ще се окажат под властта — с тяло, душа и дух — на едно заслепление, толкова омайващо, че под неговата сила души се отвърщат от слушането на истината, за да повярват на лъжата. Те са уловени в примка и пленени, и с всяко свое действие викат: Освободи ни Варава, а Христос разпни.“

„Още сега това решение се взема. Сцените, разиграни при кръста, се разиграват отново. В църквите, които са отстъпили от истината и правдата, се разкрива какво може да направи и какво ще направи човешкото естество, когато Божията любов не е трайно действащ принцип в душата. Не бива да се изненадваме от нищо, което може да стане сега. Не бива да се ужасяваме от никакви прояви на ужас. Онези, които тъпчат с нечестивите си нозе Божия закон, имат същия дух, какъвто имаха мъжете, които оскърбиха и предадоха Исус. Без никакво угризение на съвестта те ще вършат делата на баща си, дявола. Те ще зададат въпроса, който излезе от предателските устни на Юда: „Какво ще ми дадете, ако ви предам Исус Христос?“ Още сега Христос бива предаван в лицето на Своите светии.“ Review and Herald, January 30, 1900.

Ако този пасаж действително означава онова, което казва, тогава онези, които са били определяни като „избиращи Варава“, няма да бъдат способни да разберат какво учи този пасаж. Тези хора са хората от 2 Солунци, които приемат силно заблуждение, защото не възлюбиха истината. За онези, които избират Варава, тя казва: „Онези, които отдават привързаностите си на който и да е водач, различен от Христос, ще се окажат под властта — с тяло, душа и дух — на едно заслепление, толкова омайващо, че под неговата сила души се отвърщат от слушането на истината, за да повярват на лъжа.“ Онези, които избират Варава, са под властта на Сатана преди ориентирния знак на кръста и неделния закон. В това състояние те в никакъв случай не могат да разберат какво учи този пасаж. Затова те ще внушават, че „условията, когато сестра Уайт е написала тези думи, са били за онази особена история, а не за сега“. Може би биха казали: „Тя говори за християнството по един общ начин и това не се отнася пряко до адвентистите от седмия ден.“ Пълни глупости.

Разбира се, обстоятелствата на историята, когато сестра Уайт е писала тези думи, в действителност са били коментар върху нейната лична история; но както при Йоан в Откровението, когато на един пророк е казано да пише, казано му е да пише „това, което си видял, и що е, и което ще бъде подир това“. Когато един пророк записва нещата, които са, той едновременно с това записва и нещата, които ще бъдат.

Ръководството на адвентизма е представено чрез двадесет и петте мъже на Езекиил, които също така пророчески се съотнасят към двеста и петдесетте мъже, които застанаха с Корей, Датан и Авирон. Също толкова важно е, че бунтовниците от 1888 година и Общата конференция в Минеаполис бяха посочени от сестра Уайт като повтарящи бунта на Корей, Датан и Авирон. Сестра Уайт пряко учи, че когато ангелът от Откровение осемнадесета

глава слезе и освети земята със славата си, започва късният дъжд.

„Късният дъжд трябва да се излее върху Божия народ. Един могъщ ангел трябва да слезе от небето и цялата земя да бъде осветена от неговата слава.“ Review and Herald, April 21, 1891.

Сестра Уайт ясно учи, че ангелът от Откровение осемнадесета слезе на Генералната конференция през 1888 година с вестите на А. Т. Джоунс и Е. Дж. Уагонър. Когато тя беше на Конференцията, тя беше толкова дълбоко поразена от бунта, че реши да събере вещите си и да си тръгне, но един ангел ѝ каза, че трябва да остане и да запише историята, защото това беше повторение на бунта на Корей. Защо ангелът е искал това да бъде записано, ако не за свидетелство в последните дни? Ако то е свидетелство за последните дни, какво друго би могло да означава, освен че лаодикийската Църква на адвентистите от седмия ден ще върви по стъпките на Синедриона по време на кризата на неделния закон, и по-специално историята, която води до нея.

Вестта на Джоунс и Уагонър бе представена като „вестта за оправдание чрез вяра, в истина“, „Лаодикийската вест“, „вестта за Христовата правда“ и „вестта на третия ангел“. Бунтовниците се противопоставиха на вестта и също така отхвърлиха ръководството на Духа на пророчеството и избраните вестители на събранието. Сестра Уайт също така учи, че когато големите сгради на Ню Йорк бъдат съборени чрез едно докосване на Божията сила, тогава Откровение 18:1–3 ще се изпълни. От 11 септември насам ръководството на Лаодикийската Църква на адвентистите от седмия ден повтаря бунта на Корей, бунта на двадесет и петимата древни мъже, бунта на ръководството през 1888 година и бунта на Синедриона във времето, водещо до кръста. Тези двадесет и петима мъже са символ, представящ фалшиво левитско свещенство.

Левит трябваше да бъде на 25 години, когато започваше да служи.

И Господ говори на Моисея, казвайки: Това е, което принадлежи на левитите: от двадесет и пет години и нагоре те ще влизат, за да изпълняват службата при шатъра за срещане; а от петдесетгодишна възраст ще престанат да служат в тази служба и няма вече да служат; но ще прислужват с братята си в шатъра за срещане, за да пазят повереното им, ала служба няма да вършат. Така да постъпиш с левитите относно задълженията им. Числа 8:23–26.

Левит започва службата си на двадесет и петгодишна възраст и служи двадесет и пет години, докато навърши петдесет. Вестителят на завета в Малахия, трета глава, очиства чрез претопяване и също така очиства левитите при неделния закон, както направи на 22 октомври 1844 година.

Ето, Аз ще изпратя Моя пратеник, и той ще приготви пътя пред Мене; и Господ, Когото търсите, внезапно ще дойде в Своя храм, именно Пратеникът на завета, в Когото благоволите; ето, Той ще дойде, казва Господ Саваот.

Но кой може да издържи деня на Неговото идване? и кой ще устои, когато се яви? защото Той е като огън на очистител и като сапун на белячи. И ще седне като очистител и пречистител на сребро; и ще очисти синовете на Левий, и ще ги претопи като злато и сребро, за да принасят на Господа принос в правда. Тогава приносът на Юда и Ерусалим ще бъде угоден на Господа, както в древните дни и както в предишните години. Малахия 3:1–4.

Числото „25“ като символ представя не само верен левит, но и фалшив левит. Следователно „25“ като символ обозначава отделянето на две категории поклонници, било то мъдри и неразумни девиси, овце и кози, жито и плевели. Числото двадесет и пет е символ не само на левит, но също тъй, и не по-малко важно, е символ на отделянето (очистването) на левитите. Това отделяне е при неделния закон и е основна тема на Божието пророческо Слово. Подходящо е, че двадесет и пета глава на Матей е просто продължение на Исусовото пророчество за края на света в Матей двадесет и четири.

И Исус излезе и си отиде от храма; а учениците Му се приближиха, за да Му покажат храмовите сгради. А Исус им рече: Не виждате ли всичко това? Истина ви казвам: тук няма да остане камък върху камък, който да не бъде съборен. Матей 24:1, 2.

Когато Исус напусна храма, Той никога повече не се върна. В последните стихове на двадесет и трета глава Исус беше произнесъл съд над Синедриона, и този съд е изразен като „осем“ горко, като по този начин подправя осемте души в ковчега, осмия ден на обрязването, осмия ден на възкресението, осемте поколения на Авраам 430 години и нататък. Подправеното число „осем“ се съгласува с подправения левит.

Истина ви казвам: всичко това ще дойде върху това поколение.

О, Йерусалиме, Йерусалиме, ти, който избиваш пророците и с камъни убиваш ония, които са изпратени при тебе, колко пъти поисках да събера твоите чеда, както кокошка събира пилетата си под крилете си, и не поискахте! Ето, вашият дом ви се оставя пуст.

Защото ви казвам: отсега нататък няма да Ме видите, докле не кажете: „Благословен Оня, Който иде в името Господне.“ Матей 23:36–39.

Двадесет и втора глава на Матей завършва с илюстрация за връзването на нечестивите на снопове и с последното общуване между Христос и дребнавите, заядливи юдеи. След това, в глава 24, Той напуска храма за последен път, прекратявайки делото Си за древния Израил. Главата завършва там, откъдето е започнала — с провъзгласяването, че домът им им се оставя празен; и онова, което Той нарече дома на Своя Отец, когато за пръв път очисти храма, сега бе празният юдейски дом.

В 24-та глава Исус ще отговори на въпроси относно храма и неговото предстоящо разрушение. Разрушението трябваше да стане именно в онова поколение, което беше поколение ехидни. Той напусна този храм, за да не се върне никога вече, така че предсказанията, които излага, се отнасят до духовния, а не до буквалния Израил. Когато Христос напуска храма, който е лаодикийската Църква на адвентистите от седмия ден, както

постъпи с древния Израил, едновременно с това човешкият храм на сто четиридесет и четирите хиляди ще бъде съединен с Божествения храм за вечността. Когато Исус напусна храма на древния Израил, Той се разведе със Своя предишен заветен народ за вечността.

Глави единадесета до двадесет и втора от Матей са омегата на линията от глави единадесета до двадесет и втора в книгата Битие. Когато тази линия започва в Битие 11, това също бележи началото на Вавилон и на завета на смъртта на Вавилон, който достига своето омега-изпълнение в Откровение 17:11 — стихът, който е точният център на стиховете, съставлящи глави единадесета до двадесет и втора. Средата на глави единадесета до двадесет и втора в Битие, Матей и Откровение подчертава знамето или неговото фалшиво знаме. В Битие това беше обрязването; в Матей — Петър и Канарата, върху която Христос щеше да изгради Своята църква; а в Откровение — фалшивият звяр, който беше и не е, и ще възлезе, който е осмият, който е от седемте, и който след това се съчетава с дракона.

Единадесет и двадесет и две са символи, които обозначават съчетаването на Божествеността с човечеството, което е именно въпросът, представен чрез това, че Христос написва Своя закон върху нашите сърца и умове. 11 и 22 са символи на завета на сто четиридесет и четирите хиляди. В Матей, двадесет и трета глава, лъжливото свещенство получи осем горко, а в същия момент истинското свещенство е помазано. Свещениците бяха освещавани седем дни, а на осмия ден започнаха да служат.

Не е случайно, че седемте дни на освещаването на свещениците, които доведоха до това тяхното служение да започне на осмия ден, започват в Осма глава, първи стих на Числа, защото „81“ е символ на свещениците.

И Господ говори на Моисея, казвайки: Вземи Аарон и синовете му с него, и одеждите, и елея за помазване, и едно теле за принос за грях, и два овена, и кошница с безквасни хлябове; и събери цялото общество при входа на скинията за срещане. И Моисей направи, както му заповяда Господ; и обществото се събра при входа на скинията за срещане. И Моисей каза на обществото: Това е онова, което Господ заповяда да бъде извършено. ...

И да не излизате от входа на шатъра за срещане седем дни, докато се изпълнят дните на вашето посвещение; защото седем дни ще ви посвещава. Както направи в този ден, така Господ заповяда да се направи, за да се извърши умилоствение за вас. Затова ще стоите при входа на шатъра за срещане денем и нощем седем дни и ще пазите заповедта на Господа, за да не умрете; защото така ми е заповядано. И Аарон и синовете му направиха всичко, което Господ беше заповядал чрез Моисей. И на осмия ден Моисей повика Аарон и синовете му, и старейшините на Израил; и каза на Аарон: Вземи си младо теле за принос за грях и овен за всеизгаряне, без недостатък, и ги принеси пред Господа. ... И Моисей каза: Това е онова, което Господ заповяда да направите; и славата на Господа ще ви се яви. ... И Аарон подигна ръцете си към народа и ги благослови; и слезе, след като принесе приноса за грях, всеизгарянето и мирните приноси. И Моисей и Аарон влязоха в шатъра за срещане; и излязоха, и благословиха народа; и славата на Господа се яви на целия народ. И огън излезе от пред Господа и погълна върху олтара

всеизгарянето и тлъстината; което, като видя целият народ, извикаха от радост и паднаха по лице. Левит 8:1–5, 33–36; 9:1, 2, 6, 22–24.

Двадесет и трета глава посочва фалшивите левити, които биват разкрити в момента, когато истинските левити са запечатани. Двадесет и втора глава на Матей завършва с това, че никой вече не задава на Исус никакви въпроси, а след това, в двадесет и трета глава, Той излага осемте горко, с което показва, че времето на изпитание на Синедриона е приключило и че тогава изпълнителният съд е трябвало да започне. В двадесет и четвърта глава Той определя храма като дома на юдеите. Важно е да се види последователността в главите.

Глави единадесета до двадесет и втора от Матей посочват завършването на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди в контекста на Божия завет с един избран народ. Символиката на Палмони за алфа — глава единадесета — и Неговата символика за омега — глава двадесет и втора — прибавят към разказа в рамките на тези глави.

Двадесет и трета глава е умилованието, съединяването на Божественото с човешкото, както е представено чрез числото двадесет и три. Но главата говори за изпълнителния съд над плевелите, лъжесвещенството, лъжливите левити. Всеки свещеник беше левит, но не всеки левит беше свещеник. Сред потомците на Леви само кръвната линия на Аарон беше годна за свещенство. Библията посочва, че левитите започваха да служат на двадесет и пет годишна възраст, но синовете на Каат служеха от тридесетгодишна възраст.

И Господ говори на Моисея и на Аарона, казвайки: Прегледайте синовете на Каат измежду Левиевите синове, според семействата им, по бащините им домове, от тридесетгодишна възраст и нагоре до петдесетгодишна възраст, всички, които влизат в служба, за да вършат работата в скинията на събранието. Числа 4:1–3.

Числото „30“ представлява свещениците, които бяха в кръвната линия на Каат, който беше син на Левий, а синът на Каат беше Амрам, който беше баща на Аарон. Левий означава „прикрепен или съединен с Бога“. Каат означава „събран около Неговото присъствие“. Амрам означава „възвисен народ“, а Аарон означава „носител на светлина или възвисен посредник“. Заедно те проследяват едно движение от Червеното море до Синай, като по този начин предобразяват завета между Бога и сто четиридесет и четирите хиляди, които са човешкият храм, съединяващ се с божествения храм, когато Христос простре ръката Си втори път, за да събере Своя остатъчен народ в светилището Си, където след това ги въздига и възвишава, докато те са осветени с Небесния Първосвещеник, както Той освети Седрах, Мисах и Авденаго.

Числото „30“ представлява период на подготовка за свещениците, а 25, като възрастта на левитите, трябва да се приложи към 30, ред върху ред; защото всеки свещеник беше левит, но не всеки левит беше свещеник. Тридесет представлява периода на подготовка, който започна през 1989 г., във времето на края, и завършва при неделния закон в Съединените щати. Числото двадесет и пет, като символ на левитите, е също и символ на разделение между две класи, и по отношение на свещениците то посочва разделяне. Двадесет и пет отбелязва разделянето на левитите и фалшивите левити при неделния закон, а в контекста

на истинските свещеници и истинските левити то също установява разграничение, макар и не отрицателно разделение, както е при фалшивите левити.

Каат беше един от трите главни клона на левитите (заедно с Гирсон и Мерари). Свещеническата линия произлизаше именно чрез Каатовия потомък Аарон. Аарон е потомък на Леви от четвъртото поколение и свещеническата привилегия беше ограничена до неговите мъжки потомци в рамките на този каатов клон. Каатците като цяло (всички потомци на Каат) имаха честта да носят най-свещените предмети, но единствено Аароновата линия можеше действително да изпълнява свещеническите служби при олтара и в светилището. Аарон представлява същото четвърто поколение като „старците“ на Йоил, или „древните мъже“ в осма глава на Езекиил, които се кланят на слънцето.

Системата от 24 редуващи се чреда (отделения) за свещениците (и по подобен начин за несвещеническите левити в поддържащи служби като певци и вратари) беше установена от цар Давид. Давид организира потомците на Аарон в 24 чреда (отделения), за да служат по редуване (1 Летописи 24:1–19). Давид, с помощта на свещениците Садок (от линията на Елеазар) и Ахимелех (от линията на Итамар), ги раздели на 24 групи (16 от по-големия род на Елеазар и 8 от този на Итамар). Беше хвърлен жребий, за да се определи редът на служение.

Всяка редица служеше по една седмица (от събота до събота), два пъти годишно, а освен това всички редици служеха заедно по време на големите празници (Пасха, Петдесетница, Шатроразпъване). По същия начин Давид организира и левитите, които не бяха свещеници, в 24 редици за музика, пазене на портите и пр. (1 Летописи 23–26). Тази система беше въведена при Соломон (2 Летописи 8:14) и продължи през периода на Втория храм. Захария, бащата на Йоан Кръстител, беше от редицата на Авия — Лука 1:5; 1 Летописи 24:10. Редът на 24-те свещенически редици беше определен чрез жребий, а Захария беше в редицата на Авия, който от двадесет и четирите редици представляваше „осмата“ редица. Захария означава „Бог помни“, а името на баща му, Авия, означава „Бог е мой баща“.

Небесният Отец си спомни Своего обещание да въздигне вестител, който да приготви пътя за Месията. Но Захария също така се привежда в съответствие със закона за неделата, защото именно там съботата, денят, който хората трябваше винаги да помнят, се превръща в последния изпит. Захария представлява свещеник от Авиевия ред, който е „осмият“ ред. Захария не повярва на вестта на ангела и бе онемял до раждането на сина си Йоан. Когато Йоан се роди, Захария се включи в разискването относно името на Йоан и тогава проговори. Пророческото проговаряне на последните дни е когато Съединените щати говорят като змей.

И стана така, че на осмия ден дойдоха да обрежат детето; и нарекоха го Захария, по името на баща му. А майка му отговори и каза: Не така; но ще се нарече Йоан. И ѝ казаха: Няма никого от рода ти, който да се нарича с това име. И дадоха знаци на баща му, как желае да бъде наречен. А той поиска дъсчица за писане и написа, казвайки: Името му е Йоан. И всички се почудиха. И устата му веднага се отвори, и езикът му се

развърза, и той заговори и славеше Бога. Лука 1:59–64.

Йоан Кръстител е от осмата черета на Авия, както беше и баща му. При обрязването на Йоан, на осмия ден името му е променено. Йоан Кръстител представя онези, които са свещеници, от четвъртото поколение, които са в заветно отношение с Бога, Който променя името им (от Лаодикия на Филадельфия), запечатва ги със знака на завета, когато Съединените щати говорят като змей.

Ние сме Божият храм. Пророческите линии, които се отнасят до храма, говорят на мъже и жени като отделни личности, а също и съвкупно, защото Божията църква също е храм. И, разбира се, има небесен храм, и именно Христос изгражда храма Господен. Той е, Който полага основата и поставя върхния камък върху храма. Що се отнася до числото „25“ като символ, 25 представлява левитите, които са очистени (отделени) от лъжливите левити в трета глава на Малахия и които също така са пречистени в същия пасаж. В глави 40 до 48 на Езекиил е описан един символичен храм с голяма подробност. Водата на живота излиза от този храм и изпълва земята.

„Чудно е делото, което Бог възнамерява да извърши чрез Своите служители, за да се прослави Неговото име. Бог направи Йосиф извор на живот за египетския народ. Чрез Йосиф беше съхранен животът на целия този народ. Чрез Даниил Бог спаси живота на всички вавилонски мъдреци. И тези избавления бяха като нагледни уроци; те онагледяваха пред народа духовните благословения, предлагани им чрез връзката с Бога, Когато Йосиф и Даниил почитаха. Така и днес Бог желае чрез Своя народ да донесе благословения на света. Всеки работник, в чието сърце пребъдва Христос, всеки, който ще изявява Неговата любов пред света, е съработник на Бога за благословието на човечеството. Когато получава от Спасителя благодат, за да я предава на другите, от цялото му същество се излива потокът на духовния живот. Христос дойде като Великия Лекар, за да изцели раните, които грехът е нанесъл на човешкото семейство; и Неговият Дух, действащ чрез Неговите служители, предава на страдащите, поразени от греха човешки същества могъща изцелителна сила, която действа ефикасно и за тялото, и за душата. „В онзи ден,“ казва Писанието, „ще има отворен извор за Давидовия дом и за ерусалимските жители за грех и за нечистота.“ Захария 13:1. Водите на този извор съдържат лечебни свойства, които ще изцелят както телесните, така и духовните немощи.“

„От този извор извира мощната река, видяна във видението на Езекиил. „Тия води изтичат към източната област, слизат в пустинята и се вливат в морето; и като се излеят в морето, водите ще се изцелят. И ще стане така, че всичко живо, което се движи, накъдето дойдат реките, ще живее... И край реката, по брега ѝ, оттук и оттам, ще растат всякакви дървета за храна, чиито листа няма да повяхнат, нито плодът им ще се свърши; всеки месец ще дават нов плод, защото водите им извираат от светилището; и плодът им ще бъде за храна, а листът им — за изцеление.“ Езекиил 47:8–12.“ Свидетелства, том 6, 227.

Храмът на Езекиил е пророческа символика от най-висш порядък, а на Йоан бе заповядано в единадесета глава на Откровение да измери храма, но да остави външния двор. Когато сторим именно това с храма на Езекиил, откриваме, че двете най-видни числа в размерите на храма представят свещенството. 50 лакътя е най-видното число и се повтаря 11 пъти като общата дължина на всеки портален комплекс (Езекиил 40:15, 21, 25, 29, 33, 36 и т.н.). 50 се употребява и за определени дължини на стени и стаи (42:7–8). То определя цялостния проход на портата от външния до вътрешния праг.

25 лакътя е ясно втората по значимост мярка. Тя се повтаря 10 пъти като ширина и широчина на порталовите комплекси (Езекиил 40:13, 21, 25, 29, 30, 33, 36). В съчетание, 50 и 25 образуват последователните правоъгълни модели 50 на 25 за шестте главни порти. Това съчетание 50 на 25 господства в архитектурното описание на портите, водещи към вътрешните части. Няма друга двойка, която да се повтаря с такава систематична честота в самото храмово здание.

Левитите влизаха в действителна служба на 25-годишна възраст (Числа 8:24: „от двадесет и пет години и нагоре да влизат, за да служат в службата“). Те служеха до 50-годишна възраст (Числа 4:3, 39, 43; 8:25: „до петдесет години“). Това дава точно 25 години действителна служба ($50 - 25 = 25$).

Така двадесет и пет годишният период на левитска служба е пряко отразен в размерите от 25 на 50 лакътя, които преобладават при храмовите порти и в самата постройка — самото място, където левитите служеха. Основните измерения на храма на Езекиил, тоест храма на тържествувашката църква и на сто четиридесет и четирите хиляди, са архитектурно вложени в самия храм, където те трябваше да служат; ТОЧНО както четиридесет и шестте хромозоми са вградени в самия храм, където Божият народ трябва да служи. Палмони е положил Своя подпис върху индивидуалния човешки храм и върху храмовото тяло на общността, което трябва да бъде Негова невеста.

Ще продължим тази тема в следващата статия.

„Онези, които заемат отговорни положения, не трябва да се обръщат към угаждащите на себе си, разточителни принципи на света, защото не могат да си го позволят; а и да можеха, христоподобните принципи не биха го допуснали. Необходимо е да се дава многостранно поучение. „Кого ще научи на знание? и кого ще направи да разбере учението? Отбитите от млякото, отдръпнатите от гърдите. Защото заповед трябва да бъде върху заповед, заповед върху заповед; правило върху правило, правило върху правило; тук малко, там малко.“ Така словото Господне трябва търпеливо да бъде представяно пред децата и да бъде държано пред тях от родители, които вярват в Божието слово. „Защото със заекващи устни и с друг език ще говори Той на този народ. На когото рече: Това е покоят, с който можете да успокоите уморения; и това е освежаването; но те не искаха да слушат. И словото Господне им беше заповед върху заповед, заповед върху заповед; правило върху правило, правило върху правило; тук малко, там малко; за да идат, да паднат назад, да бъдат строшени, уловени в примка и хванати.“ Защо? — защото не внимаваха на словото Господне, което идваше към тях.

„Това означава онези, които не са приели наставление, а са таили своята собствена мъдрост и са избрали да действат според собствените си представи. Господ им дава това изпитание, за да заемат или своето място и да последват Неговия съвет, или да откажат и да постъпят според своите собствени представи; и тогава Господ ще ги остави на сигурния резултат. Във всичките ни пътища, във всякото ни служене на Бога, Той ни говори: „Дай Ми сърцето си.“ Покорният, възприемчив за поука дух е това, което Бог желае. Онова, което придава на молитвата нейното превъзходство, е фактът, че тя се издига от любящо, послушно сърце.

„Бог изисква определени неща от Своя народ; ако те кажат: Няма да предам сърцето си, за да извърша това нещо, Господ ги оставя да продължат в своята предполагаема мъдра преценка без небесна мъдрост, докато се изпълни това писание [Исая 28:13]. Не бива да казвате: Ще следвам ръководството на Господа до една определена точка, която е в съгласие с моята преценка, а след това да се държите здраво за собствените си идеи, отказвайки да бъдете оформени по подобие на Господа. Нека бъде зададен въпросът: Това ли е волята на Господа? а не: Това ли е мнението или преценката на——?“
Свидетелства към проповедниците, 419.